

- 6) osób po urloпах wychowawczych,
 - 7) osób, u których ustało prawo do świadczeń rentowych,
 - 8) których współmałżonek pobiera zasiłek dla bezrobotnych,
 - 9) osób zwolnionych z zakładów karnych, zarejestrowanych jako bezrobotne w okresie 3 miesięcy po zwolnieniu z zakładu,
 - 10) których poprzedni okres zatrudnienia wynosił dla mężczyzn co najmniej 20 lat, a dla kobiet 15 lat.”,
- b) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje oznaczenie ust. 3,
- c) dotychczasowy ust. 3 otrzymuje oznaczenie ust. 4 i brzmienie:
- „4. Zasiłek nie może być niższy od 95% najniższego wynagrodzenia i przekraczać przeciętnego wynagrodzenia.”,
- d) dotychczasowy ust. 4 skreśla się,
- e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Bezrobotnym:
- 1) podlegającym ubezpieczeniu społecznemu z tytułu innej działalności przez okres co najmniej 180 dni poprzedzających dzień zarejestrowania zasiłek ustala się od dochodu stanowiącego podstawę obliczenia składki ubezpieczeniowej, a gdy to nie jest możliwe — od przeciętnego wynagrodzenia, z zastrzeżeniem przepisów ust. 3 i 4,
 - 2) do ukończenia 18 roku życia przysługuje zasiłek w wysokości 95% najniższego wynagrodzenia,
- 3) absolwentom przez okres 6 miesięcy przysługuje zasiłek w wysokości:
- 125% najniższego wynagrodzenia — absolwentom szkół wyższych,
 - 110% najniższego wynagrodzenia — absolwentom szkół zawodowych,
 - 110% najniższego wynagrodzenia — absolwentom szkół ogólnokształcących;
- po upływie 6 miesięcy zasiłek przysługuje w wysokości 95% najniższego wynagrodzenia,
- 4) wymienionym w ust. 2 pkt 4, 5, 6, 8, 9 i 10 zasiłek przysługuje w wysokości 95% najniższego wynagrodzenia,
- 5) którym ustało prawo do świadczeń rentowych przysługuje zasiłek obliczony od renty za miesiąc poprzedzający rejestrację, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4.”

Art. 2. 1. Zasiłki przyznane bezrobotnym na mocy dotychczasowych przepisów, którzy nie spełniają warunków określonych w art. 1 lit. a) niniejszej ustawy, wypłaca się na dotychczasowych zasadach przez okres do 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, chyba że zajdą wcześniej okoliczności powodujące ich utratę.

2. Zasiłki, o których mowa w ust. 1, nie podlegają podwyższeniu w przypadku zmiany wysokości najniższego i przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1990 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

324

USTAWA

z dnia 28 lipca 1990 r.

o zmianie ustawy o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r.

Art. 1. W ustawie z dnia 27 grudnia 1989 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r. (Dz. U. Nr 74, poz. 438 i z 1990 r. Nr 13, poz. 82) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Podatnicy, u których do końca roku nie będzie wykorzystana roczna norma wynagrodzeń, mogą pozostającą rezerwę wypłacić w pierwszym półroczu 1991 r. Przepis ten stosuje się odpowiednio do podatników, o których mowa w art. 5.”,

b) w ust. 7 skreśla się zdanie drugie,

c) dodaje się ust. 8a i 8b w brzmieniu:

„8a. Podatnicy, u których nastąpią zmiany organizacyjne wymienione w ust. 8, mogą również ustalić normę roku (okresu) podatkowego na podstawie wynagrodzenia i przeciętnego zatrudnienia za wrzesień 1989 r., pomniejszonego lub powiększonego odpowiednio do zmian organizacyjnych. Zasada ta może być również stosowana przez podatników, którzy podjęli działalność w wyniku zmian organizacyjnych polegających na podziale poprzednio działającej osoby prawnej będącej podatnikiem przed podziałem.

8b. Wyboru sposobu ustalania normy według przepisów ust. 8 lub 8a dokonują podatnicy, u których wystąpią zmiany organizacyjne, stosując ten sposób jednolicie do wszystkich jednostek organizacyjnych objętych zmianami.”;

2) w art. 5:

- a) w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „30%” zastępuje się wyrazami „100%”,
- b) w ust. 2 po wyrazach „w 1990 r.” dodaje się wyrazy „i tak ustaloną kwotę powiększając o kwotę przyrostu wynikającego ze wskaźnika wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w tym miesiącu, pomnożonego przez współczynnik korygujący, o którym mowa w art. 4 ust. 4.”;

3) w art. 6:

a) dodaje się nowe ust. 2—4 w brzmieniu:

„2. Norma ustalona zgodnie z ust. 1 może być powiększona o procent równy liczbie wynikającej z pomnożenia ilorazu 1/12 kwoty zysku bilansowego za 1990 r. i 1/6 kwoty zysku bilansowego za pierwsze półrocze 1990 r. przez współczynnik korekty.

3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi wysokość współczynnika korekty, o którym mowa w ust. 2.

4. Przepis ust. 2 dotyczy podatników, którzy uregulują w obowiązujących terminach wszystkie zobowiązania na rzecz budżetu państwa za 1990 r. oraz u których iloraz 1/12 kwoty zysku bilansowego za 1990 r. i 1/6 kwoty zysku bilansowego za pierwsze półrocze 1990 r. jest nie mniejszy od jedności.”

b) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje oznaczenie ust. 5,

4) w art. 7 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przez zatrudnianie pracowników podatnika, o którym mowa w ust. 3 i 4, rozumie się zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło, umowy agencyjno-prowizyjnej i umowy o podobnym charakterze.”;

5) w art. 8 w pkt 1 dotychczasową skalę opodatkowania zastępuje się następującą skalą:

Lp.	Przekroczenie normy	Stawka podatku za każdy kolejny procent przekroczenia normy
1	do 3%	100%
2	ponad 3% do 5%	200%
3	ponad 5%	500%

6) w art. 12 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) w okresie 5 dni od daty każdej zaliczkowej wypłaty nagród i premii z zysku bilansowego za 1990 r. w formie obligacji Skarbu Państwa lub akcji.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do obliczania podatku od wzrostu wynagrodzeń za okres od dnia 1 stycznia 1990 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

325

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 lipca 1990 r.

w sprawie trybu legitymowania i zatrzymywania osób, dokonywania kontroli osobistej, przeglądania zawartości bagaży i sprawdzania ładunku w portach, dworcach oraz środkach transportu przez funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa.

Na podstawie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Funkcjonariusze Urzędu Ochrony Państwa, zwani dalej „funkcjonariuszami”, podczas wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych i dochodzeniowo-śledczych podejmowanych w celu rozpoznania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, których ściganie należy do zadań Urzędu Ochrony Państwa, mają prawo:

- 1) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości,
- 2) zatrzymywania osób w trybie i w wypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego,
- 3) dokonywania kontroli osobistej, a także przeglądania zawartości bagaży i sprawdzania ładunków w portach, dworcach oraz środkach transportu lądowego, powietrznego i wodnego w razie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary.

§ 2. 1. Przystępując do legitymowania funkcjonariusz okazuje legitymację służbową lub znak identyfikacyjny w taki sposób, aby istniała możliwość odczytania numeru i nazwy organu, który je wydał.

2. Na żądanie legitymowanego funkcjonariusz umożliwia odnotowanie danych, o których mowa w ust. 1.

3. Tożsamość legitymowanego ustala się na podstawie:

- 1) dowodu osobistego,
- 2) tymczasowego dowodu osobistego,
- 3) tymczasowego zaświadczenia tożsamości,
- 4) dowodu tożsamości cudzoziemca,
- 5) paszportu.

4. Tożsamość legitymowanego można ustalić również na podstawie: